

կասու(†) և Տէր Սրապիոնի և Տէր Դաւիթ եպիսկոպոսացն(††) որ յանձն արարին (= յանձն առին) զԺառայութիւն նուիրակութեան սուրբ Երուսաղէմայ, զոր կատարեցի իսկ զնոյն մատակարարութիւնն և ի գնալն կամեցայ անցանել ընդ երկիրն Կիլիկեցւոց վասն այսքան պատճառանաց, նախ՝ երկրպագութիւն Սուրբ Լուսաւորչի Աջոյն, երկրորդ՝ ի տեսութիւն Յովհաննէս [նորընծայ] կաթողիկոսի տանս Կիլիկիոյ. վասն համոզելոյ զսա ի խաղաղութիւն. զի Տէր Յովհաննէս վարդապետն ի Սիսն է ձեռնադրեալ կաթողիկոս և Պետրոս վարդապետն ի Հալէպ և այսպէս երկպառակութիւն անկեալ էր ի մէջ ինքեանց»:

Արդարեւ 1601ին Պետրոս Կարկառեցի և Յովհաննէս Այնթապցի կը մաքառէին Կիլիկիոյ աթոռին շուրջը (Դաւանադէ, էջ 329-331) և Կ. Պոլսոյ պատրիարքի հանգամանքով Գրիգոր վրդ. Կեսարացի պարտաւոր էր միջամտութիւն մը ի պորժ դնել:

Գրիգոր Կեսարացի հազիւ մէկ տարուան պատրիարք ուրեմն գնաց Կիլիկիա:

(*) Ղուկաս վրդ. Կեղեցին կամ Խորենացին է ապահովաբար, որ ուսուցիչն էր Սրապիոնի եւ մեռած է 1602ին:

(††) Էջմիածնայ հրատարակութեան «եպիսկոպոսին»-ը սրբագրած եմ «եպիսկոպոսացն»-ի հիմնուելով Արեւելեան Մամուլի (տես 1890, էջ 471, 517 եւ 568) մէջ կատարուած այլ հրատարակութեան մը, որ անծանօթ մնացած է հրակարակիչ Յուսիկ եպիսկոպոսի: